

A Pécsi Ítéltábla Dr. Halmos Ügyvédi Iroda által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - Dr. Nagy Ügyvédi Iroda által képviselt **I.rendű alperes neve** (címe) I. rendű és a **II.rendű alperes neve** (II.rendű alperes címe) II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében aTörvényszék 2014. április hó 30. napján keltszámú ítélete ellen a felperes részéről 58. és Gf. 3. alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 9.037.147,- (kilencmillió-harminchétezer-száznegyvenhét) forintot, valamint ennek 2013. december hó 15. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamat 8 százalékponttal növelt értéke szerinti késedelmi kamatát.

A keresetet ezt meghaladóan tekinti a II. rendű alperessel szemben elutasítottnak.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül 963.000,- (kilencszázhatvanháromezer) forint, a II. rendű alperesnek 770.400,- (hétszázhetvenezer-négyszáz) forint fellebbezési eljárási költséget.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság felhívására 300.000,- (háromszázezer) forint elsőfokú és 500.000,- (ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével az alperesekkel szemben előterjesztett keresetet elutasította.

Az I. rendű alperessel, mint a K...Kht (továbbiakban Kht.) ügyvezetőjével szemben a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésére alapított marasztalási keresetet törvényi feltétel - a bíróság által jóváhagyott közbenső mérleg - hiánya miatt nem találta teljesíthetőnek.

A Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított megállapítási kereset tekintetében kiemelte, hogy a megállapítási kereset szorosan összefügg a Cstv. 63. § (3) bekezdése szerinti marasztalási keresettel, utóbbit csak a kielégítetlen igényrel rendelkező hitelező indíthatja meg. Megállapította, hogy a Kht. felszámolási eljárásában a felperes készfizető kezességén alapuló, nyilvántartásba vett, 34.857.567,- forint hitelezői igénye az adós be nem hajtott követeléseinek átadásával 100 %-ban kielégítésre került, a követeléseket a felperes a záróvégzés jogerőre emelkedésével megszerezte, ezzel követelése megszűnt, Cstv.63.§ szerinti pert nem indíthat, ezért a megállapítási keresete - jogvédelmi funkcióját tekintve - oka fogyottá vált, nem bírálható el érdemben. Utalt arra, hogy az átadott követelés behajtásának kockázatát a felperes nem háríthatja át az adósra, illetve I. rendű alperesre, és erre figyelemmel nem előkérdése a pernek a követelés behajthatósága, ezért alaptalan a felperes tárgyalás felfüggesztése iránti kérelme is.

Az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 339. §-ra alapított keresetet visszaélésszerű magatartás, illetve kár hiányában utasította el. A jelen ügyben még alkalmazandó Gt. 30. § (1) bekezdése, a Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiuma 1/2005.(VI.17.) Kollégiumi Véleménye alapján kiemelte, hogy a jogi személy tevékenységi körében eljáró vezető tisztségviselő által harmadik személynek (hitelezőnek) okozott kárért a jogi személy felel, a taggal, ügyvezetővel szembeni igényérvényesítés kivételes, ha a tag a jogi személy elkülönült felelősségéből származó előnyökkel, az ebből eredő jogosultságaival, szándékos magatartással súlyosan visszaélt. Megállapította, hogy az I. rendű alperes a Kht., mint jogi személy elkülönült felelősségével való visszaélést megvalósító magatartást nem tanúsított. Kifejtette, hogy a közhasznú társaságok átalakulására a Gt. 365. § (2) és (3) bekezdésében meghatározott jogvesztő anyagi jogi határidő tekintetében az I. rendű alperest valóban mulasztás terheli, de az ezt követően tett intézkedései - a 2009. október hó 15. napján a II. rendű alperessel kötött jogutódlási megállapodás, és a Kht. által felvett támogatással terhelt K..... hrsz.-ú ingatlan adásvétele - nem az elkülönült felelősséggel való visszaélést valósították meg, hanem céljuk a Kht. elmulasztott átalakulásának, az ehhez kapcsolódó generális jogutódlásnak a pótlása volt annak érdekében, hogy a Kht. hitelei, támogatási szerződésai ne szűnjenek meg, és tevékenysége a II. rendű alperes jogutódlásával folytatható legyen. Utalt arra, hogy I. rendű alperes a tagokat, így felperest az intézkedésekről folyamatosan tájékoztatta, a Kht. a szerződéseket taggyűlési határozattal jóváhagyta. Megállapította, hogy a 2009. október hó 15. napján kelt adásvételi szerződésben a támogatási szerződés felhasználásával létesített vagyon elidegenítése ugyan a 217/1998.(XII.30.) Kormányrendelet előírásaiba ütközött, de nem volt az I. rendű alperes önálló felelősségét megalapozó szándékos, súlyos visszaélés. Álláspontja szerint az I. rendű alperes kártérítési felelőssége a kár hiánya miatt sem áll fenn, mivel a felperes 43.894.714,- forint vagyoncsökkenése a felszámolási záróvégzés alapján - követelés átadással - 34.857.567,- forint erejéig kiegyenlítésre került, a fennmaradó - a N. Minisztérium felé a készfizető kezesként történt teljesítésből eredő - követelése pedig azért tekinthető kielégítettnek, mert a N. felé történt teljesítéssel a záróvégzésben a N.-re osztott követelés is reá szállt a Ptk. 276. § (1)

bekezdése szerint törvényi engedmény folytán, így azt az átadott követelés kötelezettjével szemben érvényesítheti.

A II. rendű alperessel szemben a jogutódlási megállapodásra alapított kártérítési igényt keresetőségi jog hiányában utasította el. Megállapította, hogy a TRFC támogatási szerződésben a jogosult hozzájárulása hiányában a Ptk. 332. § (2) bekezdésére figyelemmel alanyváltozás nem következett be, ezért a II. rendű alperes kötelezettsége a Kht. felé az volt, hogy olyan helyzetbe hozza, hogy a Kht. lejáratkor teljesíthessen, viszont a Kht. erre a II. rendű alperest nem hívta fel, a felperes pedig ezt az igényt az eredeti kötelezett helyett nem érvényesítheti.

A Ptk. 339. § (1) bekezdésére alapított kártérítési igényt a felperes hitelezői igényének megtérülése miatt, kár hiányában utasította el. Utalt arra, hogy a II. rendű alperes a Kht.-val szembeni szerződésszegése - a 2009. október hó 15. napján kelt szerződés alapján 99.000.000,- forint vételárrész megfizetésének elmulasztása - a felperes közvetlen igényérvényesítésének alapjául nem szolgálhat. Álláspontja szerint a fenti szerződésszegő magatartáson kívül a II. rendű alperes szerződésen kívüli (deliktualis) kártérítési felelősséget megalapozó magatartást nem tanúsított.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát kérte. Hivatkozott arra, hogy a Kht.-nál 2009. július hó 1. napján a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennállott, ennek ellenére az I. rendű alperes nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján járt el. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes a Kht. vagyonát átirányította az ügyvezetése alatt, illetve tulajdonában álló gazdasági társasághoz, csak azoknak a hitelezői követeléseknek a kielégítése iránt intézkedett, amelyet a saját vagy érdekeltiségében álló gazdasági társaság kötelezettségvállalása biztosított, és 100.000.000,-forintot meghaladó tartozást tudatosan nem egyenlített ki. Utalt arra, hogy a közbenső mérleg hiányának a felszámolás jogerős befejezésére tekintettel nincs jelentősége, a marasztalási kereset előterjeszthető. Vitatta a Cstv. 33/A. § szerinti megállapítási kereset körében a hitelezői minőséggel kapcsolatban az elsőfokú bíróság által kifejtetteket hivatkozással arra, hogy a bizonytalan követelés felosztása nem jelenti a hitelezői minőség megszűnését, a hitelezői igény megtérülése a behajtás eredményességétől függ. A Ptk. 4. § (1) bekezdés és 339. §-ra alapított kereset tekintetében kiemelte, hogy a Gt. 365. § (2), (3), (5) bekezdése alapján a Kht. átalakulására megállapított határidő lejárta után a Kht. már nem működhetett, szerződést nem köthetett, ezért a 2009. október hó 15. napján kelt szerződések érvényesen, joghatályosan nem jöhettek létre, jogellenesek, az eredeti állapot helyreállításának van helye. Az II. rendű alperes tekintetében kiemelte, hogy a II. rendű alperes a Kht. tartozásait átvállalta, de a Ptk. 332. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét elmulasztotta, a Kht. kötelezettet nem hozta olyan helyzetbe, hogy lejáratkor teljesíthessen. Kifejtette, hogy a II. rendű alperes a jogutódlási szerződésben foglaltakat nem teljesítette, a jogosult részére - a felperes kezességével biztosított - követelést nem fizette ki. Utalt arra, hogy az adásvételi szerződésen alapuló vételár-fizetési kötelezettségének sem tett eleget.

Az I.-II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték.

A fellebbezés részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást teljes körűen és helyesen állapította meg, és abból helyesen vont le azt a jogi következtetést, hogy a Cstv. jelen ügyben alkalmazandó 33/A. § (3) bekezdése alapján az I. rendű alperes marasztalásának nincs helye, és helyesen utasította el a 33/A. § (1) bekezdésére alapított megállapítási keresetet is, azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolását ebben a körben az alábbiak szerint módosítja és kiegészíti:

Egyetért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak azzal a jogi álláspontjával, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltakra figyelemmel, bíróság által jóváhagyott közbenső mérleghiányában a felperes nem kérheti az I. rendű alperes marasztalását. A törvényalkotó a Cstv. jelen ügyben alkalmazandó 33/A. § és Cstv. 63. § (3) bekezdésében foglalt rendelkezésekkel az adós vezetője felelőssége megállapítására és a marasztalásra irányuló pert részben célszerűségi, részben jogpolitikai megfontolás alapján szétválasztotta - a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése e tekintetben kivételt jelentett -, ezért a Cstv. 63. § (3) és (4) bekezdése alapján a marasztalási kereset előterjesztésére nyitva álló határidő kezdő napja a felszámolás jogerős befejezése, illetve ha a megállapítási per a jogerős lezárásig nem fejeződik be, a megállapítási perbeli jogerős döntés napját követő nap. A törvény egyértelmű rendelkezése alapján, ha a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerinti feltétel nem teljesül, a megállapítási per befejezését követően terjeszthető elő kereset az ügyvezető marasztalása iránt akkor is, ha megállapítási per alatt a felszámolás jogerősen lezárul.

A megállapítási kereset tekintetében nem ért azonban egyet a másodfokú bíróság azzal a jogi állásponttal, hogy a felperes hitelezői igénye az adós be nem hajtott követelésének a Cstv. 56. § (2) bekezdésén alapuló felosztásával kiegyenlítésre került.

A felszámoló bíróság a zárómérlegben szereplő követelést a Cstv. 56. § (2) bekezdése alapján osztotta fel, a követelés bírói rendelkezés folytán történt átszállásának jogkövetkezményei a Ptk. 331. §-a szerint azonosak az engedményezés jogkövetkezményeivel. A követelés engedményezése pedig bár teljesítési célú, nem jelenti a hitelezők igényeinek teljesítését (kielégítését), a hitelezők a követelésükhöz nem az engedményezéssel, mint jogi aktussal, hanem az engedményezett követelés behajtásával jutnak hozzá, a hitelezői igények kielégítése, és annak mértéke a végrehajtás sikerén múlik. A követelés felosztásával a hitelezők csak a követelés behajtásának lehetőségéhez jutottak hozzá, hitelezői igényük azonban kielégítettnek nem minősül, így a Cstv. 33/A. §-ára alapított megállapítási kereset érdemi elbírálása ez okból - a jogvédelmi helyzet hiánya miatt - nem mellőzhető.

Felperes a megállapítási keresetet lényegében arra alapította, hogy az I. rendű alperes a 2009. október hó 15. napján kelt szerződésekkel a Kht. vagyonát a II. rendű alperesnek „átjátszotta”, és ezzel vagyoncsökkenést okozott, illetve a hitelezők igényének kielégítését megghiúsította.

A Cstv. 33/A. §-át a 2006. évi VI. tv. iktatta be, megteremtve a gazdálkodó szervezet vezetőinek a hitelezőkkel szembeni, magánvagyonukra is kiterjedő - polgárjogi - felelősségét arra az esetre, ha a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján jártak el, és ezáltal a társaság vagyona csökkent (wrongful trading). A Cstv. 33/A. §-a kárfelelősségi szabály, jelen perben a felperest terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni hitelezői érdekeket sértő ügyvezetői magatartás (károkozó magatartás) és a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése utáni, a keresetben meghatározott mértékű vagyoncsökkenés (kár) bizonyítása, valamint annak bizonyítása, hogy a vagyoncsökkenés, illetve a hitelezői igény kielégítésének megghiúsítása az ügyvezetőnek felrótt tevékenység, mulasztása folytán állt elő (ok-okozati összefüggés). Mindezek bizonyítása esetén már az I. rendű alperest terhelte a Cstv. 33/A. § (2) bekezdése értelmében annak bizonyítása, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek csökkentése érdekében (felróhatóság hiánya).

A 2009. október hó 15. napján kelt szerződések megkötésével az I. rendű alperes nem okozott a Kht. vagyonában csökkenést. A „megállapodás jogutódlásról” elnevezésű okiratban és az adásvételi szerződésben a felek meghatározták a szolgáltatást, és ezzel egyensúlyban álló ellenszolgáltatást kötöttek ki. A Kht. tulajdonát képező ingatlan vételára 396.000.000,-forint + ÁFA volt, és a II. rendű alperes a vételárral egyező mértékben átvállalta a Kht.-nak a szerződés 3. számú mellékletében felsorolt tartozásait. A szerződések megkötése a Kht. vagyonában nem jelentett változást, amennyiben a megállapodások teljesedésben mennek, az ingatlanvagyon csökkenésével azonos mértékben szabadul a Kht. a kötelezettségei alól is.

Kétségtelen, hogy a felperes által sérelmezett szerződések - mivel a teljesítés részben megghiúsult - végül a hitelezői igények teljes kielégítését megghiúsították. E körülmény azonban nem az I. rendű alperes felróható magatartásának következménye, az alperesen kívül álló körülmények - a D. 2011. január 26-i nyilatkozata, a M., N. IH által lefolytatott szabálytalansági vizsgálat, elállás, a kényszer-végelszámoló részéről a támogatási szerződés módosításának aláírásának megtagadása - okozták a szerződés részbeni megghiúsulását. Emellett az sem az I. rendű alperes magatartásának (mulasztásának) következménye, hogy a részben megghiúsult szerződésből eredő igény (vételár, eredeti állapot helyreállítása), az ebből eredően a felszámolás alatt álló társaságot megillető követelés (kivéve az ÁFA összegének megfelelő vételárhátralékot) a szerződés nyilvánvaló megghiúsulása ellenére a szerződő féllel szemben nem került

érvényesítésre, a tényleges vagyonvesztést pedig e tény okozta, mert a társaság megszűnése után a hitelezőknek át nem adott követelés már nem érvényesíthető.

A fentieken túl helyesen állapította azonban az elsőfokú bíróság, hogy a 2009. október 15-i szerződések célja a Kht. elmulasztott átalakulásának, és az ehhez kapcsolódó generális jogutódlásnak a pótlása volt, annak érdekében, hogy a hitelek, valamint a támogatási szerződések szerződésszegés címén, illetve a cég utóbb bekövetkezett megszűntnek nyilvánítása okán ne szűnjenek meg, a Kht. korábban folytatott tevékenysége és annak eredményei a II. rendű alperesnek a 2009. október 15-i szerződésekkel megvalósítani kívánt generális jogutódlásával a korábbi tevékenység folytatható, az elért eredmények megtarthatók legyenek.

Az I. rendű alperes a szerződések teljesítése, a jogutódlás gyakorlati megvalósítása érdekében a támogató szervezetek, hitelintézetek, szolgáltatók, szállítók felé a szükséges intézkedéseket megtette (..... szám alatt csatolt iratok: 2009. november 19., 2010. január 19., 2010. március 4., 2009. november hó 24. napján kelt levelek, 2010. március hó 17. és 2010. január hó 1. napján kelt megállapodások). Az I. rendű alperes intézkedéseivel az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése érdekében, ezért a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított megállapítási kereset ez okból is alaptalan.

Megjegyzí a másodfokú bíróság, hogy tévesen hivatkozott a felperes arra, hogy az I. rendű alperes csak azon hitelezői követelések kielégítése íránt intézkedett, amelyek saját, vagy az érdekeltségében álló gazdasági társaság kötelezettségvállalása biztosított. Cáfolja a felperes hivatkozását a GA-023284. és G1B-042700. számú beruházási hitelek kiegyenlítése, amelynek eredményeként a felperes által nyújtott 20.000.000,- forint összegű óvadéki letét, és a felperes által letétbe helyezett váltók felszabadultak.

Tévesen hivatkozott a felperes arra is, hogy a Kht. a Gt. 365. § (2), (3) és (5) bekezdése alapján 2009. június hó 30. napját követően szerződést nem köthetett. A Kht. a Ptk. 2009. június hó 30. napjáig hatályos rendelkezései szerint jogi személynek minősült, a jogi személy pedig a 28. § (4) bekezdése alapján jogképes, jogviszonyok alanya lehet, saját nevében jogokat szerezheth, kötelezettségeket vállalhat. A Kht. mindaddig, amíg a bírósági nyilvántartásból törlésére nem került sor, szerződést köthetett, jogokat szerezhethett. A kényszer-végelszámolás, felszámolás ténye a Kht. jogképességét nem érintette, a jognyilatkozatok tekintetében jelentett korlátozást annyiban, hogy az említett eljárások kezdő időpontját követően jognyilatkozatot a Kht. nevében a kényszer-végelszámoló, illetve a felszámoló tehetett.

Egyetért a másodfokú bíróság azzal, hogy az I. rendű alperessel szemben a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint előterjesztett kártérítési igény is alaptalan, mellőzi azonban az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásából a Szegedi Ítéltábla

Polgári Kollégiumának 1/2005.(VI.17.) Kollégiumi véleményére hivatkozást, és az elutasítást az alábbiakkal indokolja:

A Szegedi Ítéltábla Polgári Kollégiumi véleménye a jogszemély elkülönült felelősségéről és a felelősség áttöréséről rendelkezik, tételes jogi szabályozás hiányában joghézagot kitöltve vezeti le a még működő, létező gazdasági társaságok vezető tisztségviselőinek a hitelezők általi kivételes és közvetlen perlési lehetőségét. Jelen ügyben a Kht. felszámolás hatálya alatt állott, majd megszüntetésre került. A felszámolás alatt álló, illetve megszüntetett társaságok vezető tisztségviselőinek hitelezőkkel szembeni közvetlen felelősségét a Gt. 30. § (3) bekezdése és a Cstv. 33/A. §-a szabályozza, van tehát a perbeli esetre tételes jogi rendelkezés, és ha az I. rendű alperes felelőssége e rendelkezés alapján nem állapítható meg, ez nem teremt lehetőséget a felperesnek arra, hogy a Ptk. alapelv szintű rendelkezése alapján igényeljen kártérítést, a Ptk. szabályait ez esetben - a Gt. 9. §-ára tekintettel - nem lehet alkalmazni.

Nem ért azonban egyet a másodfokú bíróság az elsőfokú bírósággal abban, hogy a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset is alaptalan. Felperes keresetét a II. rendű alperessel szemben arra alapította, hogy a II. rendű alperes a Kht. tartozásait ellenérték fejében átvállalta, az ellenértéket - a Kht. tulajdonát képező ingatlan tulajdonát - megkapta, e tekintetében a szerződés teljesedésbe ment, ugyanakkor az átvállalt tartozásokat nem teljesítette, illetve nem hozta a Kht.-ot olyan helyzetbe, hogy lejáratkor teljesíthessen. A szerződés megszegése miatt a Ptk. 332. § (1) bekezdése alapján valóban a Kht. érvényesíthetett volna igényt a II. rendű alperessel szemben, és amennyiben megtette volna, a felperes kereseti helytállására nem került volna sor. A szerződésszegéssel okozott kár megtérítése iránti igény lehetősége azonban nem zárja ki azt, hogy a szerződésben nem érintett harmadik személy - amennyiben a szerződés megszegése neki kárt okoz - szerződésen kívül okozott kára megtérítése iránt igényt érvényesítsen a kötelezettel szemben, ezért a felperes keresete nem utasítható el keresetösségi jog hiánya miatt.

A II. rendű alperes a 2009. október hó 15. napján kelt szerződéssel átvállalta a Kht. - felperes készfizető kezességével biztosított - TRFC támogatási szerződésből eredő kötelezettségeit. A Ptk. 332. § (1) bekezdésében foglalt megsértésével a jogosult hozzájárulása hiányában nem hozta olyan helyzetbe a Kht.-t, hogy lejáratkor teljesíthessen, ezzel a felperesnek kárt okozott, mivel a felperesnek kellett teljesítenie a készfizető kezesség folytán.

A továbbiakban azt kellett vizsgálni, hogy a II. rendű alperes magatartásával milyen mértékű kárt okozott a felperesnek. A felperes a módosított kereset szerint összesen 43.894.714,- forintot fizetett ki készfizető kezesként, ebből a felszámolási eljárásban 34.857.567,- forintot jelentett be hitelezői igényként, és hitelezői igénye alapján részére a felszámoló bíróság 25.708.381,- forint, valamint 9.149.186,- forint követelést adott át a záróvégzésben.

A felperes, mint készfizető kezes teljesítésével a Ptk. 276. § (1) bekezdése alapján a követelés az azt biztosító és a kezességvállalást megelőzően keletkezett jogokkal, valamint a végrehajtási joggal együtt a felperesre szállt, a felperesnek a jogosult kielégítési mértéknek megfelelő összegű, kötelmi jogcímen fennálló követelése keletkezett a Kht.-val szemben. A felperes e követelésből 34.857.567,- forintot érvényesített a felszámolási eljárásban, az átszállt követelés teljesítéséért a Kht. kötelelem (a jogelőddel létrejött szerződés) alapján tartozott helytállni. A felszámolási vagyron bíróság általi felosztásával a felperes teljesítési célú engedményt kapott, ami arra ad számára lehetőséget, hogy a kötelmi jogcímen felelős személlyel szembeni igénye megtérüljön, és mindaddig, amíg ennek lehetősége fennáll, ugyanezt az igényt kártérítésként - kár hiányában - nem érvényesítheti. (BH 2003.235) A kereset elutasítása természetesen nem zárja ki, hogy a behajtás eredménytelensége esetén a ténylegesen felmerült kárigényt a felperes újabb perben érvényesítse.

A felszámolásban érvényesített hitelezői igényen túl, a felszámolás befejezését követően a felperes 2003. augusztustól 9.037.147,- forintot fizetett meg a készfizető kezesség alapján. Erre az összegre a felszámolás befejezése miatt követelés felosztás nem történhetett, és a felperes a kötelezett Kht. megszűnése folytán a Ptk. 276. § (1) bekezdése alapján átszállt követelést nem tudja érvényesíteni, tehát a II. rendű alperes magatartásával okozati összefüggésben a felperesnél 9.037.147,- forint vagyonsökkenés következett be. Téves az elsőfokú bíróságnak az az okfejtése, hogy a N.-ra a felszámolási zárómérlegben ráosztott követelés átszállt volna a felperesre (a teljesítési célú engedménnyel a N. is a követelése behajtásának lehetőségét kapta meg) a N.-ra osztott követelés nem azonos a Ptk. 276.§ (1) bekezdésében megjelölt követeléssel, e követelés legfeljebb szerződés alapján szállhatott volna át a felperesre, erre utaló adat azonban nem volt. 9.037.147,- forint tehát a felperesnél kárként jelentkezik, melyet a fentebb kifejtettek okán, a Ptk.339.§ (1) bekezdése alapján érvényesíthet a II. rendű alperessel szemben.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy a felperes a felszámolási eljárásban a II. rendű alperessel szemben a 2009. október hó 15.napján megkötött szerződés alapján fennálló 99.000.000,- forint vételárhátralék követelésből 9.149.186,- forint követelés felosztásban részesült, jelen perben azonban az elsőfokú eljárás során a II. rendű alperessel szemben ezen a tényalapon és jogcímen nem érvényesített igényt. A polgári perben a bíróság a kereseti tényállásban előadottakhoz, valamint a kereset tárgyához, tehát a fél által érvényesíteni kívánt joghoz is általában kötve van (Pp. 3. § (2) bekezdése), a kereseti kérelemhez kötöttség nem jelent jogcímhez kötöttséget is, de a felperes által megjelölt jogcímtől való eltérésre csak a kereset szerinti tényalap azonossága esetén van jogi lehetőség. Felperes pedig a perben a II. rendű alperes vételár-fizetési kötelezettségének elmulasztására, szerződésszegésére (az engedményezett követelés ténybeli alapjára, és magára az engedményezésre)) nem hivatkozott, ezért ezen a címen jelen perben a II. rendű alperes marasztalására nem volt lehetőség.

Fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és kötelezte a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek kártérítés címén 9.037.147,- forintot.

A késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjaként - 2013. augusztus és 2014. márciusa közötti időszak alapján - a BK-PK 1. számú állásfoglalás szerint egységes kamatfizetési kezdő időpontot határozott meg, figyelemmel a követelésrészek eltérő esedékességére.

A késedelmi kamat mértékét a Ptk. 2013. évi XXXIV. törvénnyel módosított 2013. július hó 1. napján hatályos 301/A. § (2) bekezdése alapján állapította meg.

Felperes a 43.894.714,- forint pertárgy érték alapján az I. rendű alperessel szemben teljes egészében, a II. rendű alperessel szemben 80 %-ban pervesztes, ezért figyelemmel arra is, hogy az elsőfokú bíróság által az I.-II. rendű alperesek perköltsége tekintetében megállapított egyetemleges jogosultságot a felek nem sérelmezték, az ítélet megváltoztatása az elsőfokú bíróság által megállapított perköltséget nem érinti, a felperes az elsőfokú perköltség viselésére az elsőfokú bíróság ítélete szerint köteles.

A másodfokú eljárásban felmerült költségekről a másodfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján határozott.

A pervesztesség arányban kötelezte a másodfokú bíróság a II. rendű alperest a felperes illetékmentesége folytán feljegyzett elsőfokú és fellebbezési eljárási illeték részbeni megfizetésére a Pp. 81. § és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13 §-a alapján.

P é c s 2014. október 1.

. Kovács Ildikó s.k. a tanács elnöke, Dr. Gyöngyösiné dr. Antók Éva s.k. előadó bíró, Gáspárné dr. Baranyabán Judit s.k. bíró